

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การที่จะพัฒนาประเทศให้เจริญก้าวหน้าขึ้น จะต้องมีการพัฒนาในทุก ๆ ด้าน ทั้งทาง ด้านเศรษฐกิจ สังคม การปกครองและการศึกษาโดยเฉพาะทางด้านการศึกษาที่ถือว่าเป็นพื้นฐาน ของการพัฒนาในด้านต่าง ๆ เนื่องจากการศึกษาเป็นเครื่องมือสำคัญในการพัฒนาบุคคล หรือทรัพยากร มนุษย์เพื่อให้เป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาประเทศ (รัตนา ตั้งกิจจาวิสุทธ์ 2523 : 1)

การศึกษาเป็นส่วนสำคัญที่จะช่วยเสริมสร้างกำลังคนในด้านความคิด ทักษะ และทัศนคติ ให้รู้จักพัฒนาตัวเอง สังคม ตลอดจนสภาพแวดล้อมที่สัมพันธ์กับคน สามารถนำความรู้ ความเข้าใจ ที่ได้รับมาแก้ไขปัญหาดต่าง ๆ และพัฒนาสังคมให้เจริญก้าวหน้าไปในแนวทางที่มุ่งหวังไว้ ปัจจุบัน เป็นที่ยอมรับว่าการศึกษาเป็นเครื่องมืออันสำคัญที่จะช่วยเร่งรัดส่งเสริมพัฒนาสังคม ทั้งนี้การศึกษา ได้ช่วยสร้างคนให้มีคุณภาพทางกาย อารมณ์ และสังคม (พจน์ สะเพียรชัย 2528 : 1) จาก งานวิจัยของฮาร์บิสัน พบว่า ความเจริญทางเศรษฐกิจมีความสัมพันธ์โดยตรงกับความก้าวหน้าทาง เทคโนโลยีของประชาชน ประเทศที่มีพลเมืองมีระดับความรู้สูงจะช่วยพาประเทศให้พัฒนาไปไกล กว่าประเทศที่มีพลเมืองมีระดับความรู้ต่ำ ส่วนใหญ่จะเป็นประเทศด้อยพัฒนา (Harbison and Myers : 1964 อ้างถึงใน นวลทิพย์ ควกุล 2527 : 1)

เนื่องจากการศึกษาเป็นกระบวนการที่สำคัญและจำเป็นในการพัฒนาทั้ง โดยส่วนร่วมและ ส่วนตัวบุคคล ชูลท์ (Schultz 1966: 127-132) กล่าวในด้านเศรษฐศาสตร์ว่า การศึกษา เป็นการลงทุนอย่างหนึ่งของมนุษย์ เป็นการลงทุนให้กับตนเอง การลงทุนในที่นี้ หมายถึง การเข้า ศึกษาในโรงเรียนเพื่อจะได้กลายเป็นผู้ผลิตและผู้มีรายได้อีกต่อไปในอนาคต และด้วยความเชื่อที่ ว่า การศึกษาเป็นการลงทุน ได้มีนักการศึกษาพยายามหาผลตอบแทนจากการศึกษา สำหรับใน ประเทศไทย บลาจัน (Blaug 1971) ได้ศึกษาผลตอบแทนของระบบการศึกษาไทยใน ระดับ ต่าง ๆ ในปี พ.ศ. 2513 คำนวณผลตอบแทนซึ่งได้จากการเปรียบเทียบผลประโยชน์ซึ่งวัดจากรายได้ของบุคคลและรายได้พิเศษอื่น ๆ โดยการสร้างสมการถดถอยของรายได้ขึ้นมา และ คิด ต้นทุนต่อคนต่อช่วงเวลาการศึกษาระดับหนึ่ง ๆ ผลตอบแทนทางด้านการศึกษาได้มองไว้มี 2

ลักษณะ คือ ในด้านส่วนบุคคลและสังคม จากผลวิจัยพบว่า ผลตอบแทนส่วนเพิ่มต่อสังคมจะมีอัตราสูงสุดในระดับประถมศึกษาตอนต้น และยิ่งระดับการศึกษาสูงขึ้น ผลตอบแทนส่วนเพิ่มต่อสังคมจะลดลง ผลตอบแทนส่วนเพิ่มต่อบุคคล (Marginal Rate of Return) มีค่ามากกว่าผลตอบแทนส่วนเพิ่มต่อสังคม เนื่องจากค่าใช้จ่ายทางการศึกษาของบุคคลเป็นเพียงส่วนหนึ่งของค่าใช้จ่ายทางการศึกษาและค่าใช้จ่ายส่วนมากจะเป็นส่วนที่รัฐออก

จากงานวิจัยดังกล่าวมาแล้วชี้ให้เห็นว่า ผลตอบแทนการลงทุนทางการศึกษาในระดับอุดมศึกษา มีค่าผลตอบแทนทางด้านสังคมน้อยกว่าผลตอบแทนทางส่วนตัวบุคคล ซึ่งแสดงว่า การลงทุนทางการศึกษาในระดับอุดมศึกษามีผลประโยชน์ต่อบุคคลมากกว่าทางด้านสังคม ทั้งนี้เพราะการลงทุนทางการศึกษาในระดับอุดมศึกษาจะต้องใช้งบประมาณในการลงทุนต่อคนสูงกว่าระดับอื่น ๆ ดังจะเห็นจากงบประมาณที่ให้กับนิสิตนักศึกษา 1 คน ถ้านำไปใช้ในโรงเรียนระดับประถมศึกษา จะสามารถรับนักเรียนได้ถึง 12 คน และเท่ากับงบประมาณที่ให้กับนักเรียนระดับมัธยมศึกษา 9 คน (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ 2526) ทำให้เกิดข้อโต้แย้งว่า เป็นการสมควรหรือไม่ที่รัฐบาลจะมุ่งหมายการศึกษาระดับอื่น ๆ แต่เนื่องจากแรงผลักดันจากความต้องการของสังคม (SOCIAL DEMAND) มีมากและมีอิทธิพลสูง ระบบการจัดการศึกษาและโครงสร้างของระบบราชการไทย จูงใจให้คนอยากอยากได้ปริญญาชั้นเรื่อย ๆ เพราะการให้เงินเดือน การเลื่อนขั้นเลื่อนตำแหน่งในระบบการทำงานของไทยส่วนใหญ่ ขึ้นอยู่กับวุฒิปริญญามากกว่าความสามารถและประสบการณ์ส่วนบุคคล (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ 2528 : 1) ประกอบกับแรงผลักดันทางการเมือง ตลอดจนข้ออ้างถึงความต้องการความเสมอภาคและความเป็นธรรมทางการศึกษาและการเติบโตของระบบราชการในระดับวิทยาลัย ทำให้มีการขยายการศึกษาระดับอุดมศึกษาเพิ่มมากขึ้น ดังจะเห็นได้ชัดเจนในการศึกษาในช่วงแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติฉบับที่ 3 ผลผลิตบัณฑิตมากกว่าแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติฉบับที่ 2 กว่าเท่าตัว ในช่วงแผนพัฒนาการศึกษาฉบับที่ 1 ถึงฉบับที่ 4 จำนวนผู้สำเร็จการศึกษาจากสถาบันอุดมศึกษาทั้งสิ้นจำนวน 27,620 49,868 และ 131,819 คน ตามลำดับ อัตราการเพิ่มของแต่ละแผนพัฒนาการศึกษาเป็นร้อยละ 80.67 119.09 และ 66.42 (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ 2528 : 3-50) และเมื่อพิจารณาในแต่ละสาขาแล้วในช่วงแผนพัฒนาการศึกษาฉบับที่ 2 ถึง 4 สถาบันอุดมศึกษาของรัฐมีการรับนักศึกษาใหม่สาขาสังคมศาสตร์ ศึกษาศาสตร์ และนิติศาสตร์มากที่สุด โดยเฉพาะในแผนพัฒนาการศึกษาฉบับที่ 4 รับนักศึกษาใหม่คณะนิติศาสตร์เพิ่มมากขึ้นถึง 768.51% นอกจากนี้สาขาสังคมศาสตร์และศึกษาศาสตร์รับนักศึกษาใหม่เพิ่มขึ้น 641.45% และ 230.17% ในแผนพัฒนาการศึกษาฉบับที่ 4 (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ 2528 : 3-12) นอกจากนี้

รัฐบาลยังเปิดโอกาสให้เอกชนเข้ามามีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษา โดยการอนุมัติให้เปิดมหาวิทยาลัยเอกชนถึง 12 แห่ง

จากการที่รัฐบาลมุ่งขยายการศึกษาในระดับอุดมศึกษาเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว โดยเฉพาะในระดับปริญญาตรี และเกิดความไม่สมดุลย์เนื่องจากสภาพเศรษฐกิจปัจจุบันตลาดแรงงานไม่สามารถขยายตัวให้ทันกับการเพิ่มของอุปทานแรงงานได้ ทำให้เกิดปัญหาผู้สำเร็จการศึกษบางสาขาจะต้องประสบปัญหาการว่างงานเพิ่มขึ้น โดยเฉพาะบัณฑิตทางสังคมศาสตร์ และเมื่อมีคนจบระดับปริญญาตรีเพิ่มมากขึ้น จึงมีการมุ่งขยายการศึกษาในระดับที่สูงขึ้น คือในระดับปริญญาโท ปริญญาเอก ซึ่งในบางครั้งผู้ที่มาศึกษาต่อในระดับปริญญาโทนี้ศึกษาต่อเพื่อที่จะชดเชยภาพการว่างงานของตนเอง หรือเพื่อที่จะมีโอกาสเข้าสู่ตลาดแรงงานในระดับที่สูงกว่า ตอนสำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี

จากสภาพการจัดการศึกษาในระดับปริญญาตรีและการผลิตบัณฑิตอย่างรวดเร็วเกินความต้องการของตลาดแรงงานก็ดี สามารถเป็นบทเรียนอย่างดีสำหรับการจัดการศึกษาในระดับบัณฑิต โดยเฉพาะในสาขาทางสังคมศาสตร์ ซึ่งเป็นสาขาที่ผลิตได้ง่าย และสามารถขยายได้อย่างรวดเร็ว เนื่องจากค่าใช้จ่ายต่อหัวที่รัฐลงทุนให้ต่ำที่สุด เมื่อเทียบกับค่าใช้จ่ายต่อหัวกับบัณฑิตศึกษาทางสาขาอื่น ๆ ในปีงบประมาณ 2523 ของบัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย คณะวิชาทางสาขาวิทยาศาสตร์ มีค่าใช้จ่ายรายหัว 41,155 บาท คณะวิชาทางสังคมศาสตร์ มีค่าใช้จ่ายรายหัว 22,939 บาท (กุลจิตรา หรยางกูร 2525) [และยังเป็นที่น่าสงสัยว่าตลาดแรงงานในปัจจุบันยังสามารถรองรับหาบัณฑิตทางสังคมศาสตร์ที่จะจบออกมาอีกมากน้อยเพียงใด หรือว่าสภาพสังคมยังมีความต้องการ (Needs) ผู้ที่มีวุฒิสอง ๆ หรือไม่ เนื่องจากการลงทุนเพื่อการศึกษาในระดับบัณฑิตศึกษาเป็นการลงทุนที่มากกว่าการลงทุนในการศึกษาระดับอื่น ๆ ทั้งที่เป็นทางตรง (Direct Cost) และทางอ้อม (Indirect Cost) กล่าวคือ ต้นทุนทางตรง ได้แก่ ค่าใช้จ่ายระหว่างการศึกษ เช่น ค่าใช้จ่ายที่จ่ายให้แก่สถาบันการศึกษา ตลอดจนค่าใช้จ่ายในการทำวิทยานิพนธ์ ซึ่งนิสิตบัณฑิตศึกษาส่วนมากเสียค่าใช้จ่ายในการทำวิทยานิพนธ์มากกว่า 9,000 บาท (บัณฑิตวิทยาลัย 2527 ไม่ปรากฏเลขหน้า) และต้นทุนทางอ้อม ได้แก่ ค่าเสียโอกาสเนื่องจากการศึกษาต่อ ซึ่งก็คือ รายได้ที่ไม่ได้รับเนื่องจากเลือกเข้าศึกษาต่อ นอกจากนี้ผู้ที่มาศึกษาต่อในระดับบัณฑิตศึกษาจะต้องเสี่ยงกับการสูญเปล่าทางการศึกษาที่อาจเกิดขึ้นในรูปของการเรียนช้ากว่ากำหนดและการออกกลางคัน ซึ่งจากงานวิจัยของ ลักขณา วิไลสุศรีศักดิ์ (2525) พบว่า บัณฑิตศึกษาทางสังคมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มีแนวโน้มอัตราร้อยละของผู้สำเร็จหลังกำหนดเวลาและออกกลางคันเพิ่ม]

ชั้น และมีเพียง 20.98% ที่สามารถสำเร็จการศึกษาได้ตามกำหนดเวลาของหลักสูตร จึงทำให้จะต้องลงทุนเพื่อการศึกษาในระดับสูงกว่าที่ควร และผลตอบแทนที่เป็นตัวเงินที่ได้รับนั้น อาจจะไม่แตกต่างจากที่ได้รับเมื่อก่อน เข้ามาศึกษาต่อในระดับนี้สำหรับผู้ที่มียางทำอยู่แล้ว หรือไม่สามารรถเข้าสู่ตลาดแรงงานในระดับสูงตามที่คาดหวังไว้ก่อนที่จะมาศึกษา แต่อาจจะได้ผลตอบแทนที่ไม่สามารถคิดเป็นตัวเงินมาคุ้มค่ากับการลงทุนก็ได้ ประกอบกับที่จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เป็นสถาบันที่ผลิตบัณฑิตในระดับอุดมศึกษาทั้งระดับปริญญาตรี และต่อเนื่องจนถึงระดับบัณฑิตศึกษาในทุกสาขา ทั้งทางวิทยาศาสตร์ มนุษย์ศาสตร์ สังคมศาสตร์ ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาว่าผลตอบแทนของการลงทุนเพื่อการศึกษาของมหานบัณฑิตทางสังคมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ทั้งที่สามารถคิดเป็นตัวเงินและไม่สามารถคิดเป็นตัวเงินคุ้มค่ากับที่ลงทุนไปหรือไม่ ทั้งนี้เพื่อเป็นข้อมูลพื้นฐานประกอบการตัดสินใจที่จะเลือกศึกษาต่อในระดับบัณฑิตศึกษา และเป็นประโยชน์ในการวางแผนและกำหนดนโยบายในด้านการลงทุนของบัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาต้นทุนทางการศึกษาของมหานบัณฑิตทางสังคมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
2. เพื่อศึกษาผลประโยชน์ที่มหานบัณฑิตทางสังคมศาสตร์ได้รับหลังสำเร็จการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา
3. เพื่อศึกษาผลตอบแทนส่วนตัว (Private Return) ที่บุคคลได้รับในการลงทุนเพื่อการศึกษา ทั้งที่สามารถคิดเป็นตัวเงินและไม่สามารถคิดเป็นตัวเงินได้

ขอบเขตการวิจัย

1. การวิจัยนี้ศึกษาเฉพาะผลตอบแทนส่วนตัว (Private Return) ที่บุคคลได้รับในการลงทุนเพื่อการศึกษาของมหานบัณฑิตทางสังคมศาสตร์ 6 คณะ
2. ผลตอบแทนการลงทุนเพื่อการศึกษาแบ่งศึกษาเป็น 2 ตอน คือ ผลตอบแทนการลงทุนเพื่อการศึกษาที่สามารถคิดเป็นตัวเงิน โดยใช้หลักการวิเคราะห์ต้นทุน - ผลประโยชน์ (Cost-Benefit Analysis) คำนวณหาผลตอบแทน (Internal Rate of Return) เป็นผลตอบแทนการลงทุนเพื่อการศึกษาที่สามารถคิดเป็นตัวเงิน และผลตอบแทนที่ไม่สามารถคิดเป็นตัวเงิน โดยคิดจากการตัดสินใจของตัวมหานบัณฑิตทางสังคมศาสตร์เอง โดยประเมินผลจากการ

เปรียบเทียบผลที่ได้รับเมื่อสำเร็จการศึกษา กับสิ่งที่เสียไประหว่างศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา ไม่ว่าจะ
เป็นตัวเงินที่ลงทุนไปในโอกาสต่าง ๆ ที่ควรจะได้รับถ้าไม่มาศึกษาต่อ ตลอดจนสุขภาพจิต ความ
เหนื่อยยากลำบาก โดยผลตอบแทนแบ่งออกเป็น

1. ผลตอบแทนทางด้านวิชาการ
2. ผลตอบแทนทางด้านส่วนบุคคล แบ่งเป็น
 - 2.1 ด้านตำแหน่งหน้าที่การงาน
 - 2.2 ด้านการยอมรับของผู้อื่น

โดยที่

ผลตอบแทนทางด้านวิชาการ หมายถึง ความสามารถ หรือผลตอบแทนที่มหานับเวิตทาง
สังคมศาสตร์ควรจะได้รับทางวิชาการ หลังจากสำเร็จการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา

ผลตอบแทนทางด้านส่วนตัวบุคคล หมายถึง ความสามารถ หรือผลตอบแทนที่มหานับเวิต
ทางสังคมศาสตร์ได้รับในด้านที่ไม่ใช่ด้านวิชาการ แบ่งออกเป็น ด้านตำแหน่งหน้าที่การงาน ซึ่ง
เป็นตำแหน่งหรือความรับผิดชอบในการทำงานที่ได้รับมอบหมาย หลังสำเร็จการศึกษาระดับบัณฑิต
ศึกษา และด้านการยอมรับของผู้อื่น ซึ่งเน้นปฏิสัมพันธ์ระหว่างมหานับเวิตกับบุคคลอื่น ๆ

3. การวิจัยนี้ศึกษาเฉพาะมหานับเวิตที่สำเร็จการศึกษาระหว่างปีการศึกษา 2525-2527
ซึ่งได้สำเร็จการศึกษามาเป็นเวลา 4-6 ปี

ข้อตกลงเบื้องต้น

1. รูปแบบความสัมพันธ์ทางอายุและรายได้ในปัจจุบันและอนาคตไม่แตกต่างกัน
2. ปฏิกริยา (Interaction) ของพลังแห่งอุปสงค์และอุปทานในตลาดแรงงานไม่
เปลี่ยนแปลง
3. รายได้ (Earning) รวมกับผลประโยชน์ (Fringe Benefit) เป็นตัวแทน
ของผลตอบแทนที่ได้รับจากการลงทุนด้านการศึกษา
4. ข้อมูลที่ได้จากการตอบแทนสอบถามของมหานับเวิตที่เป็นกลุ่มตัวอย่างเป็นข้อมูลที่
ตอบตรงกับสภาพความเป็นจริงและเชื่อถือได้

ข้อจำกัดของการวิจัย

1. ข้อมูลที่ได้ไม่สามารถเป็นข้อมูลแบบอนุกรมเวลา (Time Series Data) เนื่องจากต้องใช้เวลาในการศึกษายาวนานและต่อเนื่อง จึงต้องศึกษาข้อมูลแบบตัดขวาง (Cross - Section Data) ซึ่งผลตอบแทนที่ได้เป็นเพียงค่าประมาณเท่านั้น และเนื่องจากมหานักคิดไม่ได้บันทึกต้นทุน เพื่อการศึกษาไว้โดยละเอียด ดังนั้น ต้นทุนที่ได้มาจึงเป็นเพียงค่าโดยประมาณ เช่นเดียวกัน
2. เนื่องจากผู้ที่เข้าเรียนระดับบัณฑิตศึกษาส่วนมากมีรายได้ประจำระหว่างศึกษาอยู่แล้ว และไม่สามารถคำนวณค่าเสียโอกาส เนื่องจากการไม่ได้รับเงินเดือนขั้นระหว่างศึกษา งานวิจัยครั้งนี้จึงไม่คิดค่าเสียโอกาสในการตัดสินใจทางการศึกษา

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

มหานักคิดทางสังคมศาสตร์ หมายถึง ผู้ที่สำเร็จการศึกษาในระดับปริญญาโทหรือปริญญาตรี วิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 6 คณะ คือ คณะเศรษฐศาสตร์ คณะนิเทศศาสตร์ คณะนิติศาสตร์ คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี คณะเศรษฐศาสตร์ และคณะรัฐศาสตร์

ต้นทุนทางการศึกษา (Cost) หมายถึง ค่าใช้จ่ายโดยเฉลี่ยต่อคนต่อปีที่มหานักคิดจ่ายไปในระหว่างศึกษาในระดับบัณฑิตศึกษา แบ่งออกเป็น 3 ส่วน คือ ค่าใช้จ่ายส่วนตัว ได้แก่ ค่าใช้จ่ายที่จำเป็นต่าง ๆ ระหว่างการศึกษา ประกอบด้วย ค่าที่พัก ค่าอาหารรวมค่าเครื่องดื่มและของว่าง ค่าพาหนะเดินทางมาศึกษา ค่าตำราเรียน ค่าเอกสารประกอบการเรียน ค่าใช้จ่ายในการทำรายงาน ฯลฯ ค่าใช้จ่ายที่จ่ายให้กับสถาบันการศึกษา ได้แก่ ค่าลงทะเบียน ค่าหน่วยกิต ค่าธรรมเนียมต่าง ๆ ฯลฯ และค่าใช้จ่ายในการทำวิทยานิพนธ์ ซึ่งแบ่งออกเป็น ค่าใช้จ่ายในการเก็บรวบรวมข้อมูล ค่าใช้จ่ายในการจัดวิเคราะห์ข้อมูล และค่าใช้จ่ายในการจัดพิมพ์และทำรูปเล่ม ส่วนต้นทุนที่ไม่เป็นตัวเงิน เช่น การเสียเวลา สุขภาพจิต ตลอดจนความเหนื่อยยากลำบากระหว่างเข้าศึกษา ฯลฯ จะแฝงอยู่ในการประเมินตนเอง

ผลตอบแทนการลงทุนเพื่อการศึกษา (Private Return) หมายถึง สิ่งที่มหานักคิดได้รับหลังจากสำเร็จ การศึกษาระดับปริญญาโทหรือปริญญาตรี เมื่อเปรียบเทียบกับทุนที่ใช้ในระหว่างศึกษา แบ่งออกเป็นผลตอบแทนที่เป็นตัวเงินและผลตอบแทนที่ไม่เป็นตัวเงิน

ผลประโยชน์ (Benefit) หมายถึง ส่วนต่างของรายได้ (Earning Differential) ของผู้ที่สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโทบัณฑิตกับระดับปริญญาโทบัณฑิต

นิสิตบัณฑิตศึกษา หมายถึง ผู้ที่กำลังเรียนอยู่ในหลักสูตรปริญญาโทบัณฑิตทางสังคมศาสตร์ 6 คณะ คือ คณะครุศาสตร์ คณะนิเทศศาสตร์ คณะนิติศาสตร์ คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี คณะเศรษฐศาสตร์ และคณะรัฐศาสตร์

สมมติฐานของการวิจัย

จากการติดตามผลมหาบัณฑิตพบว่า มหาบัณฑิตประเมินตนเองว่ามีความเชื่อมั่น ความรู้เฉพาะในสาขาที่เรียน มีความรับผิดชอบในหน้าที่การงานประจำ และที่ได้รับมอบหมาย (ทิพวรรณ ยิ้มสวัสดิ์ 2522) มีความรู้ความสามารถทางวิชาการ และความมีมนุษยสัมพันธ์ (กานดา ลือสุทธิวิบูลย์ 2523) ทำให้ผู้วิจัยสามารถตั้งสมมติฐานของการวิจัยว่า สัตส่วนของมหาบัณฑิตที่ตัดสินใจว่าผลตอบแทนในการลงทุนเพื่อการศึกษาที่ไม่เป็นตัวเงินในด้านต่าง ๆ คุ่มค่า มากกว่าครึ่งหนึ่งของจำนวนมหาบัณฑิตทั้งหมด

ประโยชน์ที่รับจากการวิจัย

1. เพื่อจะได้ข้อมูลที่เป็นแนวทางในการตัดสินใจที่จะเลือกศึกษาต่อของผู้ที่จะเข้าศึกษาในระดับปริญญาโทบัณฑิต
2. เพื่อเป็นข้อมูลสำหรับบัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยเกี่ยวข้องในการวางแผนในด้านกำหนดนโยบายในด้านการลงทุนทั้งของมหาวิทยาลัยและผู้เรียนรวมทั้งนโยบายเกี่ยวกับจำนวนที่จะรับในการศึกษาต่อระดับบัณฑิตศึกษาทางสังคมศาสตร์ รวมทั้งการพิจารณาให้ทุนช่วยเหลือในรูปแบบต่าง ๆ
3. เพื่อเป็นรูปแบบของการศึกษาผลตอบแทนที่ไม่เป็นตัวเงินในงานวิจัยครั้งต่อไป